

sidste Øjeblik for at undgaa Udpantning og Tvangsauktion. Jeg lægger ikke hele Ansvar for Miseren paa min Brodersøn. Jeg veed godt, at den begyndte allerede i min Broders Tid — og maaske tidligere.»

»Ja, det er altsaa en gammel Historie,« sagde Enslev utaalmelig. »Jeg veed ikke, hvorfor De fortæller mig alt dette.«

»Aa jo, for jeg synes, at denne triste Historie om en gammel Slægtsgaard, der i mere end hundrede Aar har været en Familjes Hjem og noget af en Helligdom for den, og som nu ved letsindig Sorgløshed og Sløseri er kommen i Hænderne paa en Person som Grosserer Søholm — jeg synes, at denne sørgelige Historie er som et Sindbillede paa vor hele selvforskyldte Elendighed. Tro mig, Enslev — der er rundt om i Landet mange, der i disse Tider har den samme knugende Følelse af Hjemløshed som jeg . . . mange, der sidder og fryser af Uhygge ved Tanken om, hvad Fremtiden vil bringe os.«

»Hvem er da denne Søholm?« spurgte Enslev for at komme bort fra Emnet ved at vise hende Deltagelse — han saae, at hun havde faaet Taarer i Øjnene og var ved at overmandes af sin Sindsbevægelse. »Er han ikke Kaffehandler? Og er han ikke Deres Brodersøns Svigerfar?«

»Han kalder sig Grosserer ja — men er jo som de fleste i Virkeligheden kun Agent for udenlandske